
НЕЗАЛЕЖНАЯ ГАЗЕТА ШУМІЛІНШЧЫНЫ

СЬВІТАНАК

Беларусь, твой народ дачакаецца Залацістага, яснага дня! М. Багдановіч.

№16 (198) КАСТРЫЧНІК 2015 ГОД

ПОГЛЯД РЭДАКТАРА

ЗАЙЗДРАСЦЬ ДА ЧУЖОГА ПОСПЕХУ

Калі беларуская пісьменніца Святлана Алексіевіч атрымала Нобелеўскую прэмію ў галіне літаратуры, дык на яе адразу абрынуўся цэлы вал негатыўных публікацый. Прыкра ўсё гэта, але ў шэрагу крытыкаў аказаўся і кіраўнік дзяржавы Аляксандр Лукашэнка.

Праўда, перадусім прэс-служба кіраўніка дзяржавы працытавала дзяжурныя словы Лукашэнкі, якi пажадаў ёй "здароўя, шчасця і новых творчых дасягненняў на карысць Беларусі"."Ваша творчасць не пакінула абыякавымі не толькі беларусаў, але і чытачоў у многіх краінах свету. Шчыра рады за Ваш поспех. Вельмі спадзяюся, што Ваша ўзнагарода паслужыць нашай дзяржаве і беларускаму народу".

Каментуючы ўручэнне Нобэлеўскай прэміі нашай суайчынніцы, міністр інфармацыі Беларусі Лілія Ананіч таксама выказала меркаванне, что "мы можам ганарыцца чарговым поспехам нашай краіны". Бадай што, на гэтым, усё "афіцыйнае ўшанаванне" і скончылася. Ніхто з вышэйшых кіраўнікоў не ладзіў з гэтай нагоды ўрачыстае мерапрыемства ў гонар нашай лаўрэаткі з удзелам прадстаўнікоў грамадскасці і шматлікіх гасцей, не запрасіў знакамітую на увесь свет пісьменніцу Святлану Алексіевіч на цырымонію святкавання гэтай вялікай падзеі. А падзея сапраўды вялікая: Святлана Аляксандраўна стала першай ў гісторыі краіны беларускай, якая атрымала Нобелеўскую прэмію. Яе творы ў мастацка-дакументальнай жанры распавядаюць пра перажытае беларусамі і іншымі нацыямі Усходняй Еўропы ў XX стагоддзі.

Кнігі "У вайны не жаночае аблічча" (1985), "Апошнія сведкі" (1985), "Цынкавыя хлопчыкі" (1990), «Зачараваныя смерцю" (1993), "Чарнобыльская малітва" былі выдадзеныя ў 19 краінах свету, у тым ліку ў ЗША, Германіі, Вялікабрытаніі, Японіі, Швецыі, Францыі, Кітаі, В'етнаме, Балгарыі, Індыі. Апошняя кніга пісьменніцы "Час сэканд-хэнд" выйшла ў 2013 годзе, і стала хітом продажаў у Беларусі, а таксама мела пэўную папулярнасць у шэрагу краін Еўропы. У гэтым творы Алексіевіч вывучае феномен савецкага чалавека і яго светаўспрыманне. Яе першая кніга, "У вайны не жаночы твар", два гады праляжала ў выдавецтве. Аўтара абвінавачвалі ў пацыфізме, натуралізме і развянчанні "гераічнага вобраза савецкай жанчыны.

Такім чынам, цяперашнія ўлады робяць выгляд, што такой пісьменніцы Алексіевіч зусім не існуе, асабліва пасля міжнароднага прызнання і сусветнай славы. І сапраўды, чым незадаволіла ўлады нобелеўская лаўрэатка? Справа ў тым, что Святлана Аляксандраўна пасля атрымання прэміі дала журналістам некалькі змястоўных інтэрв'ю, у якіх расказала аб грамадска-палітычнай сітуацыі ў Беларусі і суседняй Расеі, аб сваім стаўленні да расійскай вайны на Усходзе Украіны, аб творчасці і ролі беларускай інтэлігенцыі і асабістых адносінах да бюракратычнага рэжыму Лукашэнкі. Інтэрв'ю адразу ж разабралі на цытаты. Відавочна, што чыноўнікі адразу ўгледзелі небяспеку для свайго "аўтарытэту". Наўрад ці спадабаліся ім наступныя цытаты спадарыні Алексіевіч.

"Мяне не друкуюць у дзяржаўных СМІ ўжо гадоў 20. Ніякія ўзнагароды стаўлення не змянілі. Якая Нобэлеўская прэмія, у нас тое, што скажа Лукашэнка".

"У мяне ніколі не было праблемы застацца жыць за мяжой, але я ніколі не хацела гэтага. А цяпер вярнулася і ўсё падаецца панылым. Беларусь – маленькая правінцыйная дыктатура ў параўнанні з тым, што адбываецца ў Расеі, якая небяспечная для ўсяго свету". "Лукашэнка баіцца, што Пуцін заваюе нас. Але не трэба ваяваць з Беларуссю. Нам проста дастаткова зімой закруціць два краны – нафтавы і газавы. Усе. І Беларусі няма, і Лукашэнкі няма. Так што ... Лукашэнка цалкам у руках Пуціна. І ніякі Захад не возьме Лукашэнку на ўтрыманне так, як яго ўзяў на ўтрыманне Пуцін, плацячы яму за тое, што ён з ім."

І яшчэ адно выказванне Алексіевіч, якое па ўсёй верагоднасці вывела кіраўніка дзяржавы з раўнавагі, калі ён кардынальна памяняў сваё стаўленне да пісьменіцы. «Я думаю, тады ён павіншаваў, таму што гэта было перад выбарамі, тут поўна было розных камісій міжнародных, і перад сваім народам трэба было трымаць твар, а цяпер ён вольны».

Лукашэнка "у даўгу не застаўся" і ў адказ заўважыў у гутарцы с паслом Швецыі Марцінам Обергам, што прэмія «страсянула нашу грамадскасць»:

«Усе пачалі думаць, гэтая Нобелеўская прэмія, а што гэта такое, як там Лукашэнкі да гэтага паставіцца? Вы ведаеце, калі б вы не прысвоілі, паміж намі кажучы, Нобелеўскую прэмію, то я б і не ведаў яе так". А на творчым вечары расейскага кампазітара Віктара Дробыша зноў працягнуў завочную палеміку. «Скажу зноў жа пра нашых асобных „творцаў", творчых асобаў, нават ляўрэатаў Нобэлеўскай прэміі, якія не пасьпелі яшчэ яе атрымаць, выехалі за межы краіны і пастараліся цэбар бруду выліць на сваю краіну".

У інтэрв'ю радыёстанцыі «Гаворыць Масква» Святлана Алексіевіч годна адказала, што "ніколі не крытыкавала беларускі народ, а толькі палітычныя рашэнні Лукашэнкі". «Я б сказала, што не пра гэта трэба сёння прэзідэнту казаць. Народ чакае рэформаў, у народзе назапасілася энергія. А ў нас наогул ніякай ідэі. Толькі б утрымаць уладу."

Насамрэч, лепш не скажаш: "Ідэі няма, толькі б утрымаць уладу". Нам варта яшчэ дадаць да цытат спадарыні Святланы: " А чыноўнікам застаецца толькі зайздросціць тым беларусам, якія даўно махнулі рукой на іх бяздарныя дэкрэты і зарабляюць на годнае жыццё самастойна, без нікому не патрэбных начальнікаў."

Алесь Шумскі

ПАРТАЛ ТВАЙГО ГОРАДА: HTTP://SHUMILINA.BY

ПОГЛЯД

СПЫНІСЯ, ІМГНЕННЕ! ГЭТА ШУМІЛІНА!

Гарадскі пасёлак Шуміліна - самы малады райцэнтр вобласці. Прыехаць у Шуміліна ці з'ехаць адсюль можна па аўта-і чыгунцы. Тыпавы будынак чыгуначнай станцыі – помнік архітэктуры пачатку XX стагоддзя.

Побач стаіць бюст Паўла Мельнікава, першага міністра шляхоў зносін Расійскай імперыі. У бытнасць яго на гэтай пасадзе пабудавалі чыгуначны шлях ад Арла да Даўгаўпілса, станоўча паўплываў і на лёс Шуміліна.

Тут свята шануюць памяць вызваліцеляў ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў. У ліку абаронцаў Айчыны і ўраджэнец Шумілінщчыны,камандзірразведвальнай роты Дзмітрый Мясаедаў. Пры вызваленні Віцебска 26 чэрвеня 1944 г. ён устанавіў чырвоны сцяг над Домам спецыялістаў.

Вельмі папулярнае месца адпачынку ў гарпасёлку - створаны на адной з яго ўскраін штучны вадаём. Улетку шумілінцы загараюць і купаюцца тут цэлымі сем'ямі. А аматараў рыбалкі можна сустрэць у любы час года – пакрасе дзяўбе рыбка!

Гарпасёлак Шуміліна - самы малады райцэнтр вобласці. А яго сэрца - гэта плошча з будынкам райвыканкама і помнікам Леніну. Каб яе сфатаграфаваць, прыйшлося скарыстацца тэлескапічнай вышкай. Дзякуй за садзейнічанне кіраўніцтву мясцовага ЖКГ!

Хай будзе храм! Ужо хутка на вуліцы Луначарскага адкрые дзверы Свята-Мікалаеўская праваслаўная царква. Яна будуецца сіламі прыходу, спонсараў, пры падтрымцы раённай улады і мясцовых прадпрыемстваў. Гэта доўгачаканая падзея – бо пасля таго, як у 1944-м фашысцкія акупанты разабралі драўляную цэркаўку, тут не было на што ілба перахрысціць.

Пасля «Вялікага каменя», які ляжыць каля вёскі Горкі Дабейскага сельсавета і прызнаным самым буйным у Беларусі, гэты валун – напэўна другі па велічыні на Шумілінщчыне. Ён быў усталяваны членамі Беларускага саюза ваенных маракоў, як памятны знак у гонар ураджэнцаў раёна, якія служылі ў ваенна-марскім флоце.

Па Шуміліна шпарцыравалі Галіна Шпакоўская і Дзмітрый Восіпаў

АКЦЫЯ

ЮНЫЯ РАТАВАЛЬНІКІ З ОБАЛІ

21 кастрычніка ў Обальскай сярэдняй школе прайшоў другі этап рэспубліканскай акцыі «Моладзь - за бяспеку!».

У актавай зале школы сабраліся актывісты, а таксама тыя, хто нядаўна выявіў жаданне папоўніць шэрагі Беларускай маладзёжнай грамадскай арганізацыі выратавальнікаў-пажарных. Яны і сталі ўдзельнікамі свята.

На мінулым тыдні хлопцы гэтай школы наведвалі домы ветэранаў вайны і адзінокіх пенсіянераў, аказвалі шэфскую дапамогу. А сёння распавядалі аднагодкам аб рабоце, якая праводзіцца пад эгідай грамадскай арганізацыі выратавальнікаў-пажарных, яе мерапрыемствах і традыцыях. Добры прыклад жывучы, і таму сям'я юных ратавальнікаў у гэты дзень папоўнілася яшчэ 15 хлопчыкамі. Кожны з іх ганарыцца сваёй прыналежнасцю да гэтай моладзевай арганізацыі.

Уручыць пасведчанні новаспечаным членам грамадскай арганізацыі выратавальнікаў прыехала з вобласці намеснік начальніка цэнтра прапаганды і ўзаемадзеяння з грамадскасцю Наталля Туркова. Наталля Васільеўна адзначыла, што цяпер на гэтых хлопцах ляжыць вялікая адказнасць – быць прыкладам для сваіх аднагодкаў і малых у захаванні правіл бяспекі жыццядзейнасці. А таксама пажадала цікавага і насычанага жыцця ў арганізацыі.

Так як мерапрыемства праходзіла напярэдадні школьных вакацый, не абышлося і без паўтарэння асноўных правілаў бяспекі. Рабятам гэта прыйшлося па душы, таму што свае веды яны дэманстравалі ў гульнявой форме.

Алесь Прыбярэжны

МАЛЫ БІЗНЭС

УПАКОЎКА ВЫРАШАЕ ЎСЁ

Як у Шуміліне вырабляе вырабы з поліэтылену і поліпрапілена таварыства з абмежаванай адказнасцю «Альянспластрэсурс».

Яшчэ ў сакавіку 2013 Шумілінскім райвыканкамам было зарэгістравана таварыства з абмежаванай адказнасцю «Альянспластрэсурс». Мэтай было стварэнне вытворчасці на адной з ускраін райцэнтра. Такім чынам на закінутай пустэчы з руінамі ад старой пабудовы з'явілася сучаснае прадпрыемства. 22 красавіка 2014 года яно распачало працаваць як цэх віцебскага ТАА «Альянспласт», а ўжо ў кастрычніку цалкам перайшло на самастойны рэжым.

Гэта была вытворчасць галоўным чынам пластыкавай тары (ёмістасці, банкі, вёдры, кантэйнеры) для харчовай і нехарчовай прадукцыі, а таксама абцасаў пад заказ для абутковых прадпрыемстваў, сеткаватых салатных гаршкоў для цяплічных гаспадарак. Сыравіна выкарыстоўваецца расійская - поліпрапіленавыя гранулы, якія пасля расплаўлення можна адліваць разнастайную пластыкавую ўпакоўку.

Большая частка прадукцыі сыходзіць у Расію, астатняе - ва Украіну, Казахстан, Прыбалтыку і, вядома ж, на ўнутраны рынак.

Ці ёсць якая карысць ад прадпрыемства для Шуміліна? Паводле дырэктара "Альянспластрэсурса" Аляксандра Кабанчука, на сённяшні дзень тут ужо створана каля 40 працоўных месцаў. Пры сучасныхумовахнарынкупрацы гэта, безумоўна, з'уяўляецца вялікім плюсам для нашага райцэнтра. Па-другое, падаткі цяпер сыходзяць у мясцовы бюджэт. Па-трэцяе, работнікі маюць нармальны сацыяльны пакет. Гарантаваны адпачынак, своечасовая выдача авансу і заработнай платы, аплата бальнічных лісткоў. Таксама пры неабходнасці аказваецца фінансавая дапамога, у тым ліку з нагоды нараджэння дзіцяці, шлюбу, набыцця пуцёўкі ў дзіцячы аздараўленчы лагер, санаторый. На Новы Год дзеці работнікаў атрымліваюць падарункі, - кажа Аляксандр Кабанчук.

Тут занятыя амаль адны жанчыны - ліцэйшчыкі пластмас. У кожнай змене прадугледжана па наладчыкаў, абслуговаму абсталяванне. Іх рыхтавалі ў Віцебску на ТАА «Альянспластрэсурс».

Прадпрыемства працуе без выхадных і ў тры змены, адзіная прыпынак - на Новы Год, літаральна на два-тры дні. Пры ўсім тым, як гэта ні дзіўна, тут няма "перадавікоў", таму што вытворчае заданне тут прынята дзяліць на ўсіх пароўну. Такую сістэму прапанавалі самі работнікі, а кіраўніцтва прадпрыемства падтрымала. Напрыклад, станок выпускае ў змену вызначаны лік пластыкавай ўпакоўкі, задача ліцейніка – сабраць, прышпіліць ручкі і спакаваць, не дапусціўшы бракаробства.

Што тычыцца перспектывы, то, па ўсёй верагоднасці, у назве не выпадкова прысутнічае слова «рэсурс». Аляксандр Кабанчук не выключае, што з часам вытворчасць вырасце, а мачыма і лік працоўных месцаў.

Ян Вайтовіч

СПОРТ

ВЫНІКІ ФУТБОЛЬНАГА ЧЭМПІЯНАТУ

Аб «ўзлётах і падзеннях» Шумілінскага футбольнага клуба распавёў прадстаўнік каманды Андрэй Мазанкоў. ФК "Шуміліна": у цэлым сезон каманды атрымаўся.

Балазе, у гэтым годзе была сабрана каманда, якая складаецца са сваіх гульцоў і легіянераў з Наваполацка.

Пасля абсалютна правальнага леташняга сезону задача на сезон аддзелам ставілася адна – ствараць "баяздольную" каманду. Але хлопцы самі сабе вызначылі мэту – трапіць у чацвёрку, а потым, і ў тройку наймацнейшых у групе. Першы круг прайшоў больш чым удала, і каманда завяршыла яго на першым месцы. Гэта было нечаканасцюабсалютнадляўсіх, думаю, мала хто чакаў такога павароту падзей. Перамогі над Гарадком, Дуброўна, "Газавіком" усялілі ўпэўненасць ва ўласных сілах. Але потым нешта зламалася...

Першапачаткова мы не планавалі ўдзел у Кубку вобласці, але каманда і заўзятары сабралі ўнёсак і падалі заяўку. Пасля магутнага першага круга, магчыма быў неабходны адпачынак, бо многія "наеліся" футболам, неабходна было загаіць траўмы, адпачыць і змаркоціцца па гульні.

Усё пайшло не так у кубкавай гульні з Сянно ...Мы прайгралі менавіта па гульні, але і не без спрэчных рашэнняў суддзяў. Дарэчы пра суддзяў. У гэтым годзе якасць суддзейства значна вышэй, не ведаю, можа гэта збег абставінаў, але за выключэннем некалькіх першых гульняў другога круга суддзейства было адэкватным.

Другі круг стаў адлюстраваннем першага са знакам мінус. Атрымалі толькі адну перамогу над Бешанковічамі, то і тое гульня нічыйная была. Калі ў матчах з Сянно, Дуброўна была дастойная гульня, то правал другога тайма ў Талачыне складана растлумачыць. Напэўна тут некалькі фактараў супалі ў адно: пачалі памыляцца брамнікі, прычым усе трое па чарзе і ў матчах, калі патрэбныя былі ачкі («Ніва», «Прамень»), некаторыя абаронцы гулялі з траўмамі (выбылі з-за траўмаў Травіцкі, Райчонак) з'явілася няўпэўненасць у цэнтральнай зоне абароны, знікла гульня на флангах, з'явілася вострая патрэба ў дынамічным форвардзе. Але і поспех адвярнуўся ад нас, бо ў матчы з «Газавіком» мы не заслужылі такога выніку, пры досыць якаснай гульні і галявых момантах буйна прайгралі.

Па сезоне хочацца адзначыць нашага брамніка Аляксандра Маслака, які сваёй упэўненай гульнёй літаральна ратаваў нас на рубяжы варот. У цэнтры поля ўтварылася магутная звязка Баранчук – Стрыжонак – Гугін, покерам ў гульні з Дуброўна вызначыўся Яўген Лісоўскі. Адным з лепшых бамбардзіраў першынства стаў Міхаіл Шапавалаў, моцны сезон правёў Раман Івашкевіч, адразу ўліўся ў каманду Аляксандр Сіманік. З мясцовых гульцоў хочацца адзначыць Івана Бярэднікава, які вызначыўся на розных пазіцыях, нягледзячы на юны ўзрост, прагрэсу дамогся Павел Шчарбакоў, годна глядзеўся наш ветэран Аляксандр Ходзюш, унеслі сваю лепту і Яўген Салаўёў, Андрэй Маркіянаў, Аляксандр Архіпаў, Віктар Райчонак.

Неабходна асобна сказаць словы падзякі нашым заўзятарам, якія падтрымлівалі сваю каманду і дома і на выездзе.

У цэлым сезон каманды атрымаўся, крыху не хапіла для выхаду з групы.

- Усяго гульняў - 14;
- Усяго забіта - 29 галоў;
- Забіта дома - 19;
- Забіта ў гасцях - 10;
- Усяго прапушчана - 27;
- Прапушчана дома - 11;
- Прапушчана ў гасцях - 16;
- Самая буйная перамога - 6: 1 – «Бешанковічы»;
- Самае буйное паражэнне - 1: 5 – «Ніва» (Талачын);
- Гульняў без прапушчаных галоў – 1;
- Гульняў без забітых галоў – 3;
- Папярэджанняў – 25;
- Выдаленні – 1;
- Гульцоў выступала – 29;
- Наведвальнасць – 1555 гледачоў.

З індывідуальных дасягненняў гульцоў вылучым Яўгена Лісоўскага, які забіў чатыры разы ў вароты «Дняпра» (Дуброўна) і Міхаіла Шапавалава, які тройчы парушыў угоддзі «Бешанковічаў». Акрамя таго Міхаіл, лепшы бамбардзір клуба (10 галоў), стаў адзіным гульцом каманды, які выходзіў на футбольнае поле ва ўсіх яе 14-ці паядынках. Шапавалаў ў чэмпіянаце яшчэ адзначыўся двума «дублямі» у вароты «газавікоў» (Віцебск) і «Бешанковічаў» у гасцявым матчы.ДвойчыМіхаілШапавалаў рэалізаваў 11-мятровыя ўдары. Столькі ж пенальці рэалізаваў і Раман Івашкевіч, але з чатырох спробаў.

Па матэрыялах infootball

АДПАЧЫНАК

СПАБОРНІЦТВЫ ПА РЫБНАЙ ЛОЎЛІ

10 кастрычніка на адным з лепшых вадаёмаў Шумілінскага раёна возеры Будавесць прайшлі спаборніцтвы па лоўлі спінінгам сярод аматараў.

Арганізатарам дадзенага мерапрыемства з'яўляўся «Шумілінскі рыбалоўны клуб» у асобе Аляксея Шчарбакова і Андрэя Рыбакова. Спаборніцтвы праводзіліся з мэтай папулярызацыі спінінговай лоўлі, прапаганды актыўнага адпачынку і здаровага ладу жыцця, а таксама павышэння майстэрства рыбаловаў.

Варта адзначыць, што спінінговыя спаборніцтвы, арганізаваныя рыбалоўнымі супольнасцямі, становяцца папулярнымі ў нашай краіне. На прасторах сеткі інтэрнэт існуе мноства рыбалоўных супольнасцяў - гэта ўсім вядомы рыбалоўны клуб «На кручку» (рыбалка ў Беларусі), «Interfish» (рыбалка ў Полацку-Наваполацку), «на Дзвіне», «Вялікі рыбалоўны інтэрнэт клуб», якія праводзяць рыбалоўныя спаборніцтвы не першы год.

Прыняцьудзелуспаборніцтвах мелі намер каля 30 чалавек, з іх удзельнікі з г.п. Шуміліна, аграгарадка Мікіціха, г. Віцебска, г. Полацка і Наваполацка. У гэтым годзе ўпершыню прыняў удзел у спаборніцтвах замежны грамадзянін Фауаз Хішам з Лівана.

Выбар вадаёма абмяжоўваўся нашым раёнам. Тым больш, што наш Шумілінскі край багаты на азёры і рэкі. Для правядзення спаборніцтва разглядалі найбольш буйныя з азёр, на якіх дазволена выкарыстанне судоў з рухавікамі. Спыніліся на адным з лепшых азёр Шумілінщчыны - возеры Будавесць.

Старт спаборніцтваў быў прызначаны на 8 гадзін раніцы. Арганізатары мерапрыемства выехалі на месца крыху раней, каб сустрэць іншагародніх гасцей і ўдзельнікаў спаборніцтваў. Далей была падрыхтоўка лагера: размяшчэнне банэра спонсара, падрыхтоўка пляцоўкі для вогнішча і абсталявання для вэнджання рыбы і падрыхтоўкі юшкі.

На жаль, з 30 меркаваных удзельнікаў прыехала і зарэгістравалася усяго 19 чалавек. Астатнія, верагодна, не паехалі з-за халоднага і марознага надвор'я. Хоць, на маю думку, для рыбалкі няма дрэннага надвор'я!

За 20 хвілін да старту пабудова удзельнікаў, абвяшчэнне правілаў і рэгламенту спаборніцтваў. Прыемны сюрпрыз ад спонсара (крамы Ёршык) - кожнаму ўдзельніку было ўручана па ўпакоўцы сіліконавых прынад ад вядомага брэнда Pontoon 21.

У 8.00 старт лодак на вёслах, праз 15 хвілін стартуюць лодкі, абсталяваныя маторам. Праз некаторы час на ваду выплылі і арганізатары. Як пазней высветлілася, некаторыя ўдзельнікі ўжо паспелі сысці ад нуля, іншыя і паклёвак не бачылі.

Фініш спаборніцтваў прызначаны на 15.00. Усе ўдзельнікі, нягледзячы на халоднае надвор'е, лавілі да апошняга, у надзеі злавіць самую буйную рыбу. У 15.00 усе на беразе, ніхто не спазніўся. Большасць удзельнікаў не прадставілі рыбу на ўзважванне, але гэта не значыць, што яны нічога не злавілі. Напрыклад, Павел Калюжны з г.п. Шуміліна злавіў 5 шчупакоў. Па правілах спаборніцтваў, да заліку прымаліся шчупакі не менш за 40 см.

Да ўсталяваных правіламі меры для шчупака, Паўлу бракавала менш за 5 см. У падобнай сітуацыі апынуліся і многія іншыя ўдзельнікі. Уся рыба, якая не дасягнула прамысловай меры была адпушчаная ў жывым выглядзе.

Пераможцы спаборніцтваў вызначаліся па вазе ўлову ў грамах.

1 месца заняў Стас Лісейцаў з аграгарадка Мікіціха. Агульная вага ўлову: 5490 гр.

За першае месца Стас атрымаў прызы: спінінговае вудзільна Sabaneev, ўпакоўку сіліконавых прынад.

2 месца дасталася Міхаілу Лісейцаву з аграгарадка Мікіціха. Агульная вага ўлову: 2185 гр.

За другое месца Міхаіл атрымаў: спінінговае вудзільна Kaida, ўпакоўку сіліконавых прынад.

3 месца заняў Курец Аляксандр з Полацка. Агульная вага ўлову: 1375 гр.

За трэцяе месца Аляксандру дасталося: спінінговае вудзільна Daiwa, ўпакоўку сіліконавых прынад.

Асобная намінацыя: прыз за самую буйную рыбу дастаўся пераможцу спаборніцтваў Стасу Лісейцаву. Ён злавіў шчупака вагай 2660 гр., за што атрымаў падхват.

Усе прызёры былі ўзнагароджаны каштоўнымі прызамі, дыпломамі і медалямі! Усе ўдзельнікі атрымалі прызы ад спонсара спаборніцтваў - крамы «Ёршык».

Напрыканцы мерапрыемствы усіх чакала гарачая, нававырыстага юшка і вэнджаная рыба!

Хацелася б выказаць вялікую ўдзячнасць за матэрыяльную дапамогу краме «Ёршык». Яшчэ раз віншуем пераможцаў спаборніцтваў, дзе кожны ўдзельнік атрымаў зарад станоўчых эмоцый.

Вольга Коцікава. "Шумілінскі рыбалоўны клуб"

АБ'ЯВА

• Каб атрымліваць кожны нумар газеты «Світанак» паведаміце рэдакцыі аб гэтым–зрабіцебясплатную падпіску. Калі не жадаеце атрымліваць газету, то патэлефануйце.

• Калі прачыталі "Світанак", то калі ласка, перадайце знаёмым.

• Наша газета стала размяшчаецца на партале http://kamunikat.org, дзе зацікаўленыя грамадзяне могуць яе спампаваць са старонкі: http://kamunikat.org/svitanak.html для далейшага выкарыстання яшчэ да з'яўлення газеты на паперы.

“ЭЛЕГАНТНАЯ ПЕРАМОГА”

КАЛІ ГАЛОЎНАЕ НЕ ЗАРПЛАТА, ДЫК ШТО?

Чарговая «элегантная перамога» ўпершыню была здабытая ва ўмовах падзення даходаў насельніцтва. Чаму парушылася звыклая залежнасць паміж дынамікай даходаў насельніцтва і дынамікай рэйтынгу? Змянілася сітуацыя.

Размаўляць з выпадковымі спадарожніцамі — мая слабасць. Прыклад такой слабасці быў прыведзены ў «Азбуцы паліталогіі» пад назвай «Рэванш правага паўшар'я». Гэтым разам мая спадарожніца ў хуткім цягніку «Мінск — Санкт-Пецярбург» — заслужаная настаўніца Расіі. Пасля абмену рытуальнымі прывітаннямі наша гутарка плаўна трансфармуецца ў інтэрв'ю: я задаю пытанні, спадарожніца адказвае.

Усе мы ва ўласных вачах маем добрую рэпутацыю, статус жа заслужанай настаўніцы робіць тэматыку маіх пытанняў практычна неабсяжнай. Натуральна, ад праблем канкрэтнай школы мы падніmаемся да ўзроўню арганізацыі сярэдняй адукацыі ў маштабах краіны. А дзе краіна — там і палітыка.

Мая спадарожніца ўзгадала прэзідэнцкія выбары 1996 года: «Я тады працавала ў выбарчай камісіі. На нас так ціснулі, так ціснулі! А куды падзенешся!»…

Вычарпанне ранейшага кантракта

Наступствы дзейнасці сацыяльнай эліты, якая ў сваім асабістым жыцці кіруецца прынцыпам: «А дзе падзецца! Нічога не паробіш!», фіксуюцца сёння ў Беларусі як на побытавым узроўні, так і пры правядзенні сацапытанняў.

Звернемся да практыкі, якая, як вядома, з'яўляецца крытэрам ісціны. У 1994 годзе ў першым туры прэзідэнцкіх выбараў за квартэт прасавецкіх кандыдатаў (А. Дубко, В. Кебіч, А. Лукашэнка і У. Новікаў) прагаласавала 37% выбаршчыкаў ва ўзроставай групе ад 18 да 29 гадоў і 71% ва ўзроставай групе 60 гадоў і старэй. Здавалася б, такія суадносіны азначаюць, што час будзе працаваць супраць адзінага палітыка (АП). Але што мы маем па факце? А па факце мы маем адносна стабільную структуру беларускага электарату: 2001 г. — 30% vs. 81%, 2006 г. — 37% vs. 80% і 2010 г. — 31% vs. 73% (НІСЭПД).

За 2015 год дадзеныя пакуль адсутнічаюць, але чакаць прынцыпова іншых суадносін не даводзіцца. Электаральная структура пасляхова ўзнаўляецца ва ўсіх узроставых групах. Так, узровень апазіцыйнасці сярод моладзі істотна вышэйшы, чым сярод пенсіянераў, але апазіцыйнасць адмаўляецца перадавацца, як эстафетная палачка, ад пакалення да пакалення.

Простыя схемы не працуюць, у тым ліку і схема, якая звязвае ўзровень падтрымкі АП з ростам рэальных даходаў насельніцтва. Гэта схема пацвярджалася сацыялагічнымі апытаннямі на працягу амаль двух дзесяцігоддзяў. У яе верылі не толькі апаненты ўлады, але і самаўлада.Якутнціпрацытаваць галоўнага персанажа маіх «азбук паліталогіі»: «Нельга не прызнаць справядлівасць ісціны аб тым, што маленькая зарплата здольная разбурыць нават самую моцную дзяржаву».

Добра сказана, пагадзіцеся. Але сказана ў маі 2001 года. А ў жніўні 2015-га, выступаючы перад працоўным калектывам ААТ «Мінскі завод колавых цягачоў», АП заявіў, што «не гэта сёння галоўнае». І, як паказалі далейшыя падзеі, ён мае рацыю.

Каб разабрацца, звярнуся па дапамогу да амерыканскіх псіхолагаў Лі Роса і Рычарда Нісбета, аўтараў кнігі «Чалавек і сітуацыя». Псіхолагі перакананыя, што цяжка, а часцей за ўсё немагчыма, прадказаць паводзіны чалавека ў канкрэтнай новай сітуацыі на падставе назіранняў за яго дзеяннямі ў іншых сітуацыях або на падставе ведаў пра рысы яго асобы.

Чаму парушылася звыклая залежнасць паміж дынамікай даходаў насельніцтва і дынамікай рэйтынгу? Змянілася сітуацыя. Ранейшая характарызавалася сацыяльным кантрактам «Лаяльнасць у абмен на рост даходаў». Ён быў прапанаваны АП пасля перамогі на выбарах 1994 года, і насельніцтва з ім пагадзілася.

Стабільнасць, згодна з гэтым кантрактам, — гэта двухзначны рост даходаў. Да добрага чалавек прывыкае хутка, таму лакальныя зніжэнні тэмпаў росту даходаў з двухзначнага да аднназначнага неадкладна прыводзілі да падзення рэйтынгу.

У чацвёртай пяцігодцы магчымасці беларускай мадэлі нарошчваць даходы насельніцтва былі цалкам вычарпаныя. Прыгадаем фінансавы крызіс 2011 года з яго трохразовай дэвальвацыяй «зайчыка» і вераснёўскім абсалютным мінімумам электаральнага рэйтынгу АП — 20,5%.

Правядзенне чарговай прэзідэнцкай выбарчай кампаніі ва ўмовах ранейшага сацыяльнага кантракту пагражала вялікімі непрыемнасцямі. Але выхад падказала вайна ва Украіне.

Зарплата тут ні пры чым

Пра ўвядзенне новага сацыяльнага кантракту «Лаяльнасць у абмен на выжыванне» АП абвясціў у сваім навагоднім звароце: «Упэўнены, кожны з нас жадае хутчэйшага аднаўлення міру на зямлі нашых братоў. Гэта шчырае, душэўнае пачуццё нашага народа. Мы, беларусы, жадаем міру ўсім нашым сябрам і суседзям. Мы робім і будзем рабіць усё, што ад нас залежыць, каб зберагчы яго і абараніць. Мір — гэта аснова жыцця і росквіту. І таму ў надыходзячым 2015 годзе перш за ўсё я жадаю ўсім нам міру — міру ў душы, міру ў сем'ях, міру ў краіне!»

Але сацыяльны кантракт — не пальчаткі, якія ўлада здольная мяняць у любы момант, кіруючыся пры гэтым выключна сваімі інтарэсамі. Чаму ж тады беларускае грамадства прагнулася пад новую сітуацыю?

Стандартнае тлумачэнне — нябачаная да таго актыўнасць прапаганды. Маўляў, перш чым у інфармацыйную апрацоўку насельніцтва ўключыліся айчынныя СМІ, яно ўжо было неаднаразова абстралянае з галоўных калібраў федэральных тэлеканалаў Расіі. Прычым сучасныя тэхналогіі дазвалялі весці прыцэльны агонь.

Вось як эфектыўнасць прапаганды тлумачыць палітолаг Уладзімір Пастухоў: «Уся тэхніка маніпуляцыі, якой бы разнастайнай і крэатыўнай яна ні здавалася, у канчатковым рахунку заснаваная на вызваленні архаічных сацыяльных інстынктаў, і перш за ўсё — на інстынкце самазахавання першабытнай супольнасці. Людзі ў хвіліну небяспекі гуртуюцца вакол правадыра, як зграя вакол важака».

Запярэчыць тут мне няма чаго, але можна дапоўніць.

Адмова АП выконваць ранейшы сацыяльны кантракт, безумоўна, сярэднестатыстычнага прадстаўніка беларускай «большасці» не парадавала. Але адна справа — «пакрыўдзіцца» ў адказ на часовае зніжэнне даходаў, і зусім іншае — адмовіць у сваёй лаяльнасці рашуча і беспаваротна.

Такая адмова магчымая толькі пры наяўнасці альтэрнатывы. Гаворка ідзе не пра персанальную альтэрнатыву. Тут тонкі момант. Паспрабую патлумачыць яго з дапамогай культуролага Ігара Якавенкі: «Чалавек пачынае бунтаваць не тады, калі яму чагосьці не хапае, а калі руйнуецца карціна свету і перажываецца спецыфічны стан касмічнага сіроцтва».

З такімі перажываннямі і сутыкнуўся тыповы прадстаўнік беларускай «большасці» пасля распаду СССР. Рынак з яго канкурэнцыяй пагражаў разбурыць звыклую карціну свету, сфармаваную пад дахам патэрналісцкай дзяржавы савецкага ўзору. Таму на першых прэзідэнцкіх выбарах у Беларусі, як і на ўсіх наступных, на коне стаялі не персоны, а правы «большасці» на захаванне ранейшай карціны свету.

Сацыяльныя канфлікты не зводзяцца да матэрыяльных фактараў. Чалавек савецкі і постсавецкі можа вытрываць практычна любыя формы і ўзроўні сацыяльнага прыгнёту. І таму бессэнсоўна адсочваць дынаміку сярэдняй зарплаты ў доларавым эквіваленце, пакуль дзяржава здольная хоць бы ў мінімальнай ступені абараняць чалавека дарынкавай культуры ад стыхіі рынку.

(скарочана)

Сяргей Нікалюк
“Новы час”

ВЫБАРЧАЯ КАМПАНІЯ

ВОСЕМ ГАРАНТЫЯЎ АД НАРОДНАГА ВОЛЕВЫЯЎЛЕНЬНЯ

Лідзія Ярмошына паабяцала на наступных выбарах празрысты падлік галасоў. І сказала, што будзе распрацавана адмысловая працэдура. Можна было б пасьмяяцца, паёрнічаць — маўляў, які можа быць давер да яе.

Але калі сапраўды кіраўніца ЦВК сваё абяцаньне выканае, то ці стануць выбары сапраўднымі? Зразумела, не, бо ў Беларусі створаная цэлая сыстэма атрыманьня ўладамі патрэбнага выніку. Працуе дзяржаўная машына, усе элементы якой за 20 гадоў адшліфаваныя, яна ўвесь час дапрацоўваецца, удасканальваецца і працуе як швайцарскі гадзіньнік. Беларускія выбары — гэта цікавы палітычны фэномэн. Дзеля яго вывучэньня варта пісаць дысэртацыі, навуковыя дасьледаваньні, ладзіць адмысловыя міжнародныя навучальныя сэмінары.. Магчыма, нават грошы на гэтым зарабляць...

Я налічыў восем колаў абароны, мэханізмаў, якія прадугледжваюць страхоўку і перастрахоўку, гарантыю ад нечаканасьцяў, выпадковасьцяў народнага волевыяўленьня.

Па-першае, гэта склад выбарчых камісіяў, у якія не дапускаюць апазыцыянэраў. Прычым гаворка ідзе ня толькі пра ўчастковыя, але і пра тэрытарыяльныя камісіі. Як мы памятаем, у мінулым годзе на апошніх выбарах, менавіта тэрытарыяльныя камісіі «правільна» лічаць подпісныя лісты і, у залежнасьці ад палітычнай установкі, вызначаюць патрэбных уладзе кандыдатаў.

Па-другое, датэрміновае галасаваньне. Гэтым разам улады паставілі рэкорд: 36% прагаласавала да асноўнага дня выбараў. Гэта такі гандыкап, фора, запас, які павінен стварыць перавагу на старце і выкарыстоўваецца для гарантаванай перамогі патрэбнага кандыдата.

Па-трэцяе, мабілізацыя праўладных назіральнікаў. Іх колькасьць павінна быць такая, каб нэўтралізаваць незалежных назіральнікаў, паралізаваць іх працу, а ў ідэальным варыянце — прыбраць тых незалежных назіральнікаў з выбарчага ўчастку. Так бы мовіць, «па патрабаваньні грамадзкасьці».

Па-чацьвёртае, экзыт-полы праўладных сацыялягічных структур, якія павінны легітымізаваць, пацьвердзіць аб'ектыўнасьць таго выніку, які загадзя вызначаны ўладамі.

Па-пятае, назіральнікі пазбаўленыя магчымасьці сачыць за падлікам галасоў. Яны вымушаныя знаходзіцца на такой дыстанцыі, зь якой нічога ня ўбачыш.

Вось Ярмошына абяцае нібыта гэтую дыстанцыю скараціць і дазволіць назіральнікам стаяць каля стала, дзе адбываецца падлік. Але тут, і гэта **па-шостае**, узьнікае яшчэ адна перашкода. Чальцы выбарчых камісіяў лічаць бюлетэні цішком. Таму, каб працэдуры назіральнікі паўнавартасна былі, назіральнік павінен мець добры зрок і быць вельмі ўважлівым. І, акрамя таго, колькасьць назіральнікаў павінна супадаць з колькасьцю чальцоў выбарчых камісіяў, каб можна было сачыць за кожным і мець на фінішы поўную карціну. У выбарчых камісіях працуе каля 70 тыс. сябраў. Вось такая колькасьць незалежных назіральнікаў павінна быць, каб ахапіць усе ўчасткі.

Па-сёмае, нават калі вынікі падліку на ўчастку не выклікаюць сумненьняў, то, як паказвае выпадак у Баранавічах, яны могуць карэктавацца на ўзроўні тэрытарыяльных камісіяў. Дакладней, лічбы ўзгадняюцца з райвыканкамам і аблвыканкамам, а тэрытарыяльныя камісіі іх агучваюць.

І, нарэшце, **па-восьмае**, апошняя інстанцыя, якая падсумоўвае вынікі ў адпаведнасьці з палітычнай дырэктывай, — гэта Цэнтравыбаркам на чале зь Ярмошынай. Якія яна атрымлівае лічбы зь месцаў, ніхто ня ведае, усё непразрыста.

Такім чынам, восем эшалёнаў абароны, восем страховачных паясоў, восем колаў пекла. То бок супраць народнага волевыяўленьня працуе цэлая дзяржаўная сыстэма. І выпадзеньне аднаго элемэнта, прарыў адной лініі абароны нічога сам па сабе не вырашае.

Валер Карбалевіч
“Радыё Свабода”

РУССКИЙ МИР

«ХОТЯТ ЛИ РУССКИЕ ВОЙНЫ? ХОТЯТ!»

Экс-ведущий программы «600 секунд», российский публицист Александр Невзоров рассказал, как телевидение сформировало «путинское большинство» и нужно ли Евросоюзу отвечать на пропаганду.

«На телевидении работают солдаты и наемники, которые очень плохо представляли себе, на что идут»

— Теперь уже Нобелевский лауреат Светлана Алексиевич недавно сказала в интервью «Радио Польша», что русские тележурналисты - преступники. Как вы оцениваете роль телевидения в создании пресловутых 86%, во всем поддерживающих Путина?

— На телевидении работают солдаты и наемники, которые очень плохо представляли себе, на что идут. Когда вся эта бодяга начиналась, всех старых волков информационных войн приглашали, со всеми беседовали. Предлагали достаточно интересные условия. Я сразу решил, что вписываться в эту историю не буду, смекнув, что подразумевается ответственность рано или поздно. И ответственность, скорее всего, не просто административная.

А тот, кто поглупее или помоложе, согласился. Какие вы к ним сможете предъявить претензии? Они будут вам объяснять, что действовали из любви к Родине. Это совершенно бессмысленная формулировка, но им закачали в вену тот идеологический наркотик, который позволил им вытворять все то, что они вытворяют. И я не верю в то, что действительно можно отзомбировать 86%. Люди верят только в то, во что они безумно хотят верить.

Порнографический журнал может вызвать эрекцию, но он никому не в состоянии вырастить пенис. То есть они эрегировали тот пенис, который всегда был, есть и, я подозреваю, будет, пока не разделится на много-много маленьких и не таких страшных пенисов.

— Но сама тема была задана Кремлем?

— Конечно.

— Кем выполнялся этот заказ? Это люди из 90-х или поколение 2000-х?

— Это совершенно разные люди. Поймите, что шумной Гааги или Нюрнбергского процесса не получится. У нас нет скальпеля той тонкости, где мы точно сможем отделить корыстолюбие, подлость от так называемой любви к России. Представление о национальном благополучии от фашизма и черносотенных истерик. Все равно они будут говорить, что сражались за Родину.

— Ведущий канала «Россия» Эрнест Мяцкявичус так и заявил про себя и коллег: мы в окопе, нужно воевать. Когда российское телевидение в этот окоп попало: в середине двухтысячных или с приходом Путина?

— Они у меня выпали из поля зрения, я особо не интересовался. Есть гораздо более важные вопросы, чем вся эта пропаганда. Все это неизбежно: государство как такой питекантроп. Есть у него кость – он ее поднимет и шарахнет по лбу того, кто сидит рядом, если надо отобрать шкуру, женщину или лягуху, которую они вместе поймали и хотят сожрать. Ну воспользовались они этим инструментом... И причем, никому же не говорилось: «Давайте вы будете обеспечивать кошмарный кровавый фашизм, а мы за это вам будем платить». Повторюсь, это все шло в режиме «Они сражались за Родину». Поскольку, в основном, журналистская братия относится к, скажем так, недалекой и не очень развитой публике, наживку проглатывали и даже после нее рыгали.

«Ненависть – единственное, что в России позволяет объединиться и испытывать общенациональный оргазм»

— В результате россияне поверили, что на Украине фашисты...

— Не переоценивайте. Россияне хотели поверить, что на Украине фашисты. Хотят ли русские войны? Хотят! Им нужен враг, им нужно кого-то ненавидеть. Потому что ненависть – единственное, что в России при отсутствии науки, собственной культуры, других существенных факторов, позволяет объединиться и испытывать общенациональный оргазм, синхронный. Злоба хорошо объединяет академика и милиционера, полотера и генетика.

— Но порой пропаганда производит непредвиденный эффект. Канал «Россия» в мае показал документальный фильм «Варшавский договор» о том, как здорово Советский Союз помог Чехословакии в 1968 году не допустить кровавого переворота. В Чехии и Словакии главы МИД возмутились: там-то считают эти события началом советской оккупации. Разве создатели фильма планировали внешнеполитический скандал?

— Во-первых, я не знаю, на что он был рассчитан, я не имею никакого отношения к его созданию. Но вообще когда делаются более-менее затратные госзаказочные штучки, то закладывается в планах и международный скандал тоже. Когда следует жесткая реакция на тот или иной фильм, это лучшее доказательство для внутреннего социума: «Посмотрите, в какой мы осаде, как ощетинились штыки вокруг в ответ на нашу правду!» Я подозреваю, негативная реакция еще и подпитывается, как правило. Ведь для того, чтобы она гарантированно возникла надо прилагать особые усилия, в том числе материальные. Иначе это может вызвать какой-нибудь бухтеж, но отчетливых заявлений, деклараций с нужных трибун не последует. Им нужен враг – они его получают, производят этого врага в должных количествах.

— Насколько эту ситуацию можно контролировать? Складывается ощущение, что россияне не понимают просто, как устроен современный мир, как он живет. Телевизор этого просто не дает...

— Мы говорим о 86%. Эти люди всерьез смотрят «Битву экстрасенсов» или стоят в очереди к какому-нибудь поясу какой-нибудь Богородицы, забавляются верой в Бога или другими неолитическими радостями. О чем мы можем говорить, о каком уровне? Бесконечные проявления архидремучести, невероятной потери ориентации в пространстве, в современности, в мире, - во всем. И попы захватили командные высоты не только потому что предлагали хорошие откаты и умеют наряжаться, но и потому что такая возможность представилась. Сбросьте народ со счетов, в России это фактор несущественный. В России всегда все устраивают 2-3% отщепенцев, которые обладают креативностью, дерзостью, умом, просвещенностью и силами, а «большинство» поменяет политические и религиозные взгляды в течение 12 часов на полностью противоположные.

«Пусть лучше бомбят Сирию, чем Украину, ведь им все равно кого-то бомбить надо»

— Это декорации или авторитарный режим?

— Это декорации. Когда меня спрашивают, есть ли в России фашизм, я всегда говорю: откуда может взяться фашизм в стране, в которой нет промышленности? Где нет 5-6 млн злобных крепких и сытых пролетариев, которые пойдут вешать евреев и других журналистов и громить редакции газет? И патриотические, и православные речи, речевки, восторги, блестящие глаза, когда узнают, что мы опять кого-то бомбим, – это все наносное и очень быстро проходящее.

— Может ли так выйти, что общество и власть заиграются? Например, бомбардировки в Сирии уже затрагивают интересы очень серьезных мировых игроков.

— По мне, пусть лучше бомбят Сирию, чем Украину, ведь им все равно кого-то бомбить надо. У них есть несколько бомбардировщиков, истребителей, некоторое количество бомб. И появилась теперь легальная возможность кого-то бомбить и показывать об этом по всем каналам классный сериал со взлетами, истребителями, очками, героями.

— Напоследок про народы России и Украины: насколько сильно они разделены войной? Может ли измениться нынешняя ситуация?

— Рана, которую нанесла Россия Украине, очень глубока и кровоточива. Вероятно, такое не прощается. Даже беззлобность украинцев в этом случае может не выдержать и эти отношения будут плохими всегда. По крайней мере, пока не подрастет 3-4 поколения, которым будет наплевать. Кроме того, все устаревает. И вполне возможно, что в недалеком будущем такие понятия как родина, граница тоже, наконец, устареют. И люди поймут, что это очень искусственные и очень опасные понятия. Тогда, возможно, произойдет какое-то единение... В общем, черт его знает, но, конечно, напакостничали мы страшно.

(скарочана)

Артем Филатов
Радио Польша

НАШЫ ЗАРОБКІ

СРЕДНЯЯ ЗАРПЛАТА ПАДАЕТ ВТОРОЙ МЕСЯЦ

Средняя зарплата по стране сокращается второй месяц подряд. В сентябре она упала на 1,5% и составила 6 миллиона 863 тысячи 950 рублей. За прошлый месяц белорусы недосчитались 107,6 тысячи рублей, сообщает Белстат.

В пересчете на доллары по средневзвешенному курсу Нацбанка за сентябрь средняя зарплата равнялась 389 долларам. Напомним, в декабре прошлого года она составляла 621 доллар.

За прошлый месяц зарплаты белорусов «усохли» на 26 долларов, а с начала года — на 232 доллара.

Зарплаты в сентябре выросли только в промышленности — до 7 387,2 тысячи (плюс 28 300 рублей за месяц), а также в образовании — до 4 810,1 тысячи (плюс 174 200 рублей). Учителя в сентябре в среднем получали 5 806,5 тысячи (плюс 286 400 рублей), а профессорско-преподавательский состав — 7 543,4 тысячи рублей (плюс 634 500).

При этом заработки упали на транспорте и в связи — до 7 661,9 тысячи (минус 124 300 рублей за месяц), в сельском и лесном хозяйствах — до 5 104,8 тысячи (минус 607 600 рублей), в строительстве — до 8 338,9 тысячи (минус 5700 рублей), а также в здравоохранении — до 5 657,8 тысячи (минус 11 000 рублей). Врачи в среднем получали в прошлом месяце 8 945,4 тысячи рублей (минус 84 200 рублей), средний медперсонал — 5 596,7 тысячи рублей (минус 27 900 рублей).

Напомним, министр здравоохранения Василий Жарко накануне заявил, что «средняя заработная плата у врача — 9,8 миллиона рублей с учетом совмещения». По его словам, молодой специалист сейчас зарабатывает в зависимости от того, какой у него профиль. В среднем его зарплата составляет 4–4,5 миллиона рублей.

Лидируют по уровню зарплат по-прежнему специалисты, работа которых связана с вычислительной техникой, — более 27,6 миллиона рублей. Меньше всего средняя зарплата у работников, занятых в сфере предоставления социальных услуг, — 4 миллиона рублей.

Реальная заработная плата (заработная плата, рассчитанная с учетом роста потребительских цен на товары и услуги) в январе-сентябре этого года уменьшилась на 3,1% по сравнению с аналогичным периодом прошлого года.

В прошлом месяце она упала на 2,8% по сравнению с нынешним августом.

Самая высокая средняя зарплата в сентябре привычно была в Минске — 9 миллионов 287,8 тысячи рублей (плюс 54 тысячи за месяц), а самая низкая — в Могилевской области (5 миллионов 906,9 тысячи рублей, что на 184 тысячи меньше, чем в августе).

Реальная заработная плата (заработная плата, рассчитанная с учетом роста потребительских цен на товары и услуги) в январе-сентябре этого года уменьшилась на 3,1% по сравнению с аналогичным периодом прошлого года. В прошлом месяце она упала на 2,8% по сравнению с нынешним августом.

FINANCE.TUT.BY

Заснавальнік: Салодкі Сяргей Аляксандравіч
Рэдактар: Шчамлёў Аляксандр Міхайлавіч
Адрас рэдакцыі: 211262, Шумілінскі раён, п/а Амбросавічы.
Тэл. 3-73-74, маб. +375299870742.
Газета выдаецца з верасня 2000 г.
Падпісана да друку 29.10.2015 у 20.30
Наклад: 290 асобнікаў.
Выдаецца адзін-два разы на месяц на беларускай і расійскай мовах.